

ΜΠΡΟΣΤΑ σὲ μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα. — Ἡ Ἰσμα ἔρχεται ἀπὸ τὸ γειτονικὸ κήπο).

IPMA.—Μὰ!... Ὅλα τὰ παρόντα τῆς βίλλας εἶνε ἀνοικτὰ. Καὶ εἶνε ἀκόμα τόσο πρωί! Ποτὲ δὲν τὰ εἶδα ἔτσι ἀνοικτὰ διὰ τὰ παράφθορα. Βλέπω ἀκόμα τοὺς ἱππότες νὰ πηγαίνουσιν. Καὶ τὸ ἀνοικτὸ συμβαίνει ἴσως. Πάντως κατὰ εὐχάριστο. Γιατὶ τὰ πρόσωπα τῶν ἱππικῶν φαίνονται χαρούμενα. Καὶ τὸ γαριὰς εἶνε ἀνοικτὸ. Μὰ δὲν εἶνε μέσα τὸ αὐτοκίνητο. (Σκεπτικῶς). Δὲν πιστεύω νὰ ἔχη πλεῖστον νοορροία περὶ αὐτὸ κήρυξ. Τότε, θὰ περιμένω κάποιον ξένο ν' ἔσπει τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τὸν φέρῃ. Θεέ μου!... Μήπως;... Μὰ ὄχι... Δὲν πιστεύω νὰ ἔρχεται ὁ Ζάν. Ἄ, νὰ ἦ κατὰ-Μάρθα! Αὐτὴ θὰ ξέσῃ... Καλημέρα, κυρὰ Μάρθα!

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Καλημέρα, μικρούλα μου.

IPMA.—Δὲν μοῦ λές, κυρὰ Μάρθα... Περιμένετε κανέναν σήμερα;

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Καὶ βέβαια. Ἐρχεται ὁ νέος κύριος, ὁ Ζάν.

IPMA.—Τί λές, κυρὰ Μάρθα!..

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Πῶς συμβαίνει νὰ μὴν τὸ ξέρῃς, μικρούλα μου; Δὲν σοῦ τὸ εἶπε ὁ κύριος κόμης; ὁ πατέρας τοῦ Ζάν; Ἐσὺ ἔρχεσαι συχνὰ καὶ τοῦ κρατᾶς συντροφιά.

IPMA. — Δὲν μοῦ ἔχει πει τίποτα. Ὡς φαίνεται, δὲν θὰ τὸ ἔξῃς κ' αὐτὸς.

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Τί λές, μικρούλα μου; Εἶνε τώρα δέκα πέντε μέρες ποὺ τὸ ἔφερα.

IPMA. — Πέριεργο... Ἴσως θέλουν νὰ μοῦ κάνουν ἐκπλήξι.

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ.—Καὶ τί παράξενον... Δὲν σ' ἔχω ἰδεῖ ποτὲ τόσο πρωί ἐδῶ.

IPMA. — Ναι... Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί με τράβηξε τόσο πρωί ἐδῶ πέρα.

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Θέλεις νὰ μῆς μέσα;

IPMA. — Ὁχι, ὄχι, δὲν περιμένω ἐδῶ τὸν Ζάν. Εἶνε πολλὴ ὥρα ποὺ ἔφυγε τὸ αὐτοκίνητο;

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Μόλις ἔφυγε. Ὁ ἀργήση λοιπὸν ἀρετὰ νὰ γυρίσῃ.

IPMA. — Εἶνε τρία ὀλόκληρα χρόνια ποὺ λείπει ὁ Ζάν. Μὰ νὰ ποὺ γυρίσει, εἰς τέλος. Ἄ, κυρὰ Μάρθα, δὲν ξέρεις τί καλὸς καὶ τί χαριτωμένος ποὺ εἶνε. Ναι, εἶνε ὁ τελειότερος νέος τοῦ κόσμου.

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Ἐπὶ φαίνεται... Γι' αὐτὸ καί... (Ἀδρὴ τῆς στιγμῆς ἕνας ἀπρόσμενος φωνάζει δυνατὰ ἀπὸ ἕνα παρθένο τῆς βίλλας).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἐ, κυρὰ Μάρθα!... Τί φιλιαρεῖς τόσο ὥρα; Πήγαυε λοιπὸν γρήγορα γιὰ τὸ κνήγι. Πρέπει νὰ εἶνε μαγειρεμένο τὸ μεσημέρι...

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ. — Καλὰ, καλὰ, πηγαίνω... Χαίρε, δεσποινίς Ἰσμα.

IPMA.—Στὸ καλὸ, κυρὰ Μάρθα. (Μόνῃ). Ἐταὶ λοιπὸν, ἔρχεται... Μὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπε τίποτα ὁ πατέρας σου; Ἐρχεται... Ὁ τὸν ἰδὸν πάλι, σὲ λίγο... Θεέ μου!... Πόσο τὸν ἀγαπᾷ πάντα!... Ὅλα αὐτὰ τὰ τρία χρόνια ποὺ ἔλειπε τὰ πέρασα μετὰ τὴν ἀνάμνησίν του. Δὲν θέλησα νὰ ἰδῶ ἄλλον ἄνδρα στὰ μάτια. Ἀρνήθηκα τὸς προτάσεις γάμου. Ἄχ, με πόσο πόνο, με πόση λύπη χωρίζομαι!... Γιατὶ μ' ἀγαποῦσε κ' αὐτὸς πολὺ... Ναι... Ἀγαπᾷστε ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. Φεύγοντας πῆρε μαζί του μιὰ μπουκλά ἀπὸ τὰ μαλλιά μου. Καὶ σ' ὅλο σχεδὸν τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του εἴχαμε μουτικὴ ἀλληλογραφία. Μόνο τώρα τελευταία ἔπαυε ἄξαφνα ν' ἀπαντᾷ στὰ γράμματά μου. Γιατὶ ἄραξε;... Γιατὶ δὲν μοῦ ἔγραψε διὲν ἔρχεται καὶ γιατί δὲν μοῦ εἶπε τίποτα γ' αὐτὸ ὁ πατέρας σου; Γιὰ νὰ μοῦ κάνουν ἐκπλήξι; Ἡ μήπως συμβαίνει τίποτε ἄλλο; Μὰ ὄχι, ὄχι... Πῶς μπορῶ νὰ πιστέψω διὲν ὁ Ζάν με ἔχασε ἄξαφνα, αὐτὸς ποὺ τόσο μ' ἀγαποῦσε;... Ὅλα του τὰ γράμματά εἶνε γεμάτα τρυφερὰς ἀποσχέσεις καὶ ὄρκους. Ἀσφαλὸς θέλει νὰ μοῦ κἀν ἐκπλήξι. Ἐ, λοιπὸν, θὰ τοῦ κάνω κ' ἐγὼ μιὰν ἐκπλήξι. Θὰ πάω νὰ βάλω τὸ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤΕ ΣΕΡΩ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

IPMA, 22 ἐτῶν.
ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ, 50 ἐτῶν.
ΖΑΝ, 28 ἐτῶν.
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ, 25 ἐτῶν.

κόκκινο φορεματάκι ποὺ φοροῦσα τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ὁ Ζάν καὶ ποὺ τὸ φιλῶ πάντα σὺν ζεμηλίῳ. Καὶ θὰ χτενιστὸ ἄνωγέ τότε. Θὰ κάνω δυὸ πλεξίδες τὰ μαλλιά μου. Καὶ θὰ κρατῶ στὸ χεῖρ μου ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα. Ὅπως τότε... Ἐγὼ πολλὰ κόκκινα τριαντάφυλλα στὸν κήπο μας. Κι' ἄστερα θάρθω ἐδῶ νὰ τὸν ἱποδεχθῶ, ἴδια, ἄνωγέ καὶ τότε. (Φεύγει καὶ ξαναγυρίζει σὲ λίγο, φορώντας τὸ κόκκινο φορεματάκι τῆς, ἔχοντας πλεγμένα τὰ μαλλιά τῆς σὲ δυὸ πλεξίδες καὶ ἄρθρα κόκκινα τριαντάφυλλα στὸ χεῖρ). Ἐταί, ὠραία!... Ὁ μὲ ἰδῶ ὅπως ἦμον καὶ τότε. Θὰ εἶνε ἕνα σύμβολο ἢ ἐμφάνισις μου. Θὰ σημαίνει γι' αὐτὸν: «Τίποτα δὲν ἄλλαξε. Εἶνε ἴδια ἴδια σὺν καὶ τότε.» Ὅλα ἴδια σὺν τὴν καρδιά τῆς Ἰσμάς σου. Θεέ μου!... Θεέ μου!... Ἐρχεται... Ἄκου τὸ θρόνο τοῦ αὐτοκινήτου. Θὰ κρατῶ ἐδῶ, πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ θὰ γανερωθῶ μόλις σταματήσει τὸ αὐτοκίνητο. Θὰ πετάξω τὸν λόδι τοῦ ἀγαπημένου μου Ζάν τὰ τριαντάφυλλα. Καί... Ἄχ, Θεέ μου!... Θὰ μπορῶ νὰ συγκαταστήθῃ ἡμπερὸς τοὺς ἱππότες καὶ νὰ μὴν τρέξω νὰ τὸν ἀγκαλιάσω; (Κρούεται πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Φτάνει τὸ αὐτοκίνητο καὶ σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀντικρὺ στὴ βίλλα).

IPMA. — Εἶν' ἐκεῖνος!... Ἄκούω τὴ φωνὴ του... Τὴν ἀγαπημένη μου φωνὴ του. (Κυττάζει ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους

καὶ βλέπει τὸ Ζάν).

IPMA. — Θεέ μου, τί ὠραῖος ποὺ εἶνε! Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ τόσο δυνατὰ, ποὺ κλοντεῖ νὰ σπάσῃ... Μὰ τί δέλετο, Θεέ μου;... Τί βλέπω; Εἶνε καὶ μιὰ γυναίκα μέσα σ' αὐτοκίνητο. Μιὰ νέα κ' ὀμορφὴ γυναίκα... (Ὁ Ζάν μιλάει στὴ νέα κ' ὄραια γυναίκα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σκύβει καὶ τὴν φιλεῖ).

IPMA. — Θεέ μου!... Ὀνειρώδεια... Δὲν εἶνε ἀλήθεια... Δὲν εἶνε ἀλήθεια...

ΖΑΝ, (στὴ νέα γυναίκα). — Θὰ ἰδῆς, ἀγαπημένη μου γυναίκα, πόσο ὄραια θὰ περᾶσω ἐδῶ. Εἶμαι βέβαιος διὲν θὰ σοῦ ἀρέσῃ ἡ τοποθεσία. Θὰ κάνωμε μαζί ὀραῖος περιπάτους σὲ δάση...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἀγαπημένη μου!... (Τὸν ἀγκαλιάζει).

ΖΑΝ. — Ἄν ἤξερες πόσο εἶμ' εὐτυχισμένος, λατρευτὴ μου γυναίκα!... Τόνειρο τῆς ζωῆς μου πραγματοποιήθηκε... Τίποτε δὲν θὰ μὰς χωρίσῃ πλεῖστα...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ναι... τίποτε...

IPMA, (πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους). — Θεέ μου!... Ἡ καρδιά μου θὰ σπάσῃ!...

ΖΑΝ, (στὴ γυναίκα του). — Σοῦ ἀρέσει ἡ τοποθεσία, ἀγάπη μου... Δὲν εἶν' ἔτσι;

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ὡ!... ναι, τὸ τοῖο εἶνε μαγευτικὸ.

ΖΑΝ. — Εἶνε ὁ παράδεισος τῆς ἀγάπης μας.

IPMA, (σιγὰ). — Γιὰ μένα εἶνε πλεῖ ἡ κόλασις:

ΖΑΝ, (στὸ σωφρῆ). — Ἐπιτρός!...

IPMA. — Θεέ μου... Ἐγὼ εἶπαντρεντεῖ!... Ἐγὼ εἶπαντρεντεῖ!... Τώρα καταλαβαίνω, γιατί δὲν μοῦ ἔγραψε, γιατί δὲν μοῦ ἔλεγε νὰ γυρίσῃ... Μὰ γιατί, γιατί νὰ μὲ προδώσῃ ἔτσι; Γιατὶ; Πῶς μπορῶ νὰ ξεχᾶσθῃ ἔτσι τὰ περυσμένα;... Ὡ, θέλω νὰ πεθάνω... νὰ πεθάνω!... (Τῆ στιγμῆς αὐτῆ τοῦ αὐτοκινήτου ξεκινᾷ πάλι γιὰ τὴ βίλλα. Ἡ Ἰσμα, κρατώντας πάντα τὰ τριαντάφυλλα, δομαίει καὶ εἰσέρχεται ἡμπερὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ σωφρῆ δὲν προφτάνει νὰ σταματήσει. Τὴν παρασύρει!... Κι' ὁ δρόμος γεμίζει αἵματα καὶ τριαντάφυλλα, κόκκινα, φλογερὰ τριαντάφυλλα!...).

ΔΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Θεοὶ καὶ θεοὶ μὲ φίλαξε, στυὰ καὶ φλόγα μ' ἔκαψε.
— Στὸν ἀκάλεστο τὸ γάμο ἢ διωγμένους ἢ δακμόνος.
— Στὴ μάντρα ὁ λόκος ἂν ἐμπεῖ, θ' ἀράξῃ τοῦ φτώχου τ' ἀνοί.
— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φιλήσῃ ἀπὸ τοῦ φλοῦ ἐνὶ κ' ἀπὸ κοινοῦ καθάλα.

